

ДАЛЕЧНА ОБИЧ

Сама посрещам изгрева и залеза.
Не ме докосваш с устни на събуждане.
Сама се боря с подлост и омрази.
Далече си, а близките са чужди.

Няма ги очите ти добри
да ме погледнат със любов, когато
крещят сълзи във моите очи
и пуст, самотен остров е душата ми.

Но пак усещам нежната ръка.
В съня си търся топлото ти рамо.
Безкрайно уморена от света,
от твоята любов се грея само.

Невидима е силата, която
изпълва ме от твоето обичане.
Сама съм в делника, но съм богата,
че срещнаха се някога душите ни.

Поезия е всичко помежду ни.
Разминахме се някакси със прозата.
И нищо, че за някой е безумие,
Фантазия или пък просто... поза!

СЪРЦЕТО НА ДРАКОНА

„Най-добрият начин да се спасиш от чуждите дракони, е да си имаш свой собствен Дракон”

„Драконът” - Евгений Шварц

Да спечеля
Сърцето на Дракона!
Безсмислена битка?
Или просто Любов.
Любов невъзможна.
Безнадеждно очакване –
превърнати в смисъл
на измислен живот.

Празна химера.
Обречена кауза.
Защо ми е Дракон –
всичко в мене крещи.
Дъхът му не топли.
Той направо изгаря.
На пепел ще стана
щом до мен доближи.

Но нищо! Аз искам
на пепел да стана!
Така ще се стопли
и моето сърце.
От чуждите дракони
той ще ме пази.
С любов ще ме носи
на своите криле.

Вземете си Принца –
наследник на трона!
И всички богатства
на тази земя!
На мен оставете
Сърцето на Дракона
и моята дива,
безумна любов.

ЗА КОЙ ЛИ ПЪТ си обещавам –
от утре вече ще съм друга!
По-трудно вече ще прощавам.
По-лесно ще е като губя.

По-вярно ще преценяв всеки.
По-малко ще скърбя за другите.
Ще следвам лесните пътеки.
Ще се избавя от заблудите:

че дал ли си – ще получаващ,
добър ли си – добри ще са и с тебе,
че любовта е дар и Божя милост,
обичаш ли – то значи си потребен!

До корен ще изтръгна всички чувства
и ще ги хвърля в кофата за смет.
Да любиш без любов си е изкуство.
А да забравиш после – чист късмет.

Модерно е да вземаш без да даваш.
Да пиеш жадно, после да рушиш.
И ни доброто, нито злото да прощаваш.
Каква съм старомодна – я ме виж!

Затуй и днес отново обещавам!
Но реката тече си все към морето.
Да се върне обратно не й се удава.
А и слънцето нощем не свети в небето.

„Дали се бях влюбила в тебе, не зная...”

Блага Димитрова

НЕ СЪМ ТЕ ОБИЧАЛА тебе, но зная –
безумно обичах други неща.
Една неуютна таванска стая
с картини и книги. И топла ръка.

Безкрая обичах, който пред мене
с щедро сърце ти откри.
Тихите стъпки, които очаквах
да чуя до ранни зори.

Леглото обичах, което за тебе
затоплях през дългите нощи сама.
Звънеца обичах, когато на него
заставаше твоята силна ръка.

Писмата обичах, които очаквах.
И тези, които пишех през ден
Шума на среднощните бързи влакове,
докарали твоита усмивка при мен.

Не съм те обичала тебе, но зная,
че още обичам всичко това,
което ме кара да те търся в безкрая
и денем, и нощем към теб да вървя.

ВЕКОВНИЯТ ГРАД ни посреща отново.
Той помни до болка моите сълзи,
молбите за обич, които отправях
всяка нощ към студените, бледи звезди.

Той помни очите ми, вперени в мрака,
сърцето, което крещеше в нощта.
Момичето тъжно самотно те чакаше
там под самотната, горда луна.

Ти пиеше жадно очите на другите,
пленен от фалшиви и празни слова.
Забравил звездите в очите ми влюбени,
към други протягаше щедра ръка.

Принцеси измислени с празни очи
владееха твоите мъжки фантазии.
А спомен за моите тъжни мечти
Вековният град и до днес е запазил.

Дали си прогледнал ти вече, любими?
Дали осъзнал си? Дали си прозрял?
Кое е безценно и кое е фалшиво
най – после дали си видял?

Порасна ли вече след толкоз години?
Натрупа ли мъдрост или още си сляп?
Видя ли ме – щедра, добра и красива,
и с обич богата към целия свят?

Готов ли си вече да ме обичаш?
Има ли място в твоето сърце
за моята обич – неземна и истинска,
през времето минала с изранени нозе?

Уморена е малко от дългото скитане,
водена само от вечния зов,
но още е горда, красива, единствена.
И милост не проси. Тя иска любов.

ОПИТАХ ДА КУПЯ
от Бог любовта ти.
Предлагах му сделки
с безумна цена.
И всичко направих
да съборя стената,
която издигна
жестока Съдба.

Молах за прошка
затуй, че обичам
с най-чистата обич
на тази земя,
която за нищо
не търси отплата,
а плаща за всичко
безумна цена.

Недей да се чувстваш
виновен за нищо!
Тъй както отдавна
аз не чувствам вина
затуй, че обичам
до болка жестоко
и плащам за всичко
безумна цена.

